

Hồi Thứ Mười Ba

BANG HỘI THẦN BÍ

Đồng Bách Xuyên hét lớn:

– Tiểu tử ngươi muốn chết!

Lão già áo trắng khoác tay:

– Đồng hộ pháp không nên tranh luận với hắc làm gì. Hắc đã muốn khiêu chiến với bốn tòa thì hãy để cho hắc toại nguyện.

Đồng Bách Xuyên vâng một tiếng lớn, nhưng trong thâm tâm hết sức lấy làm lạ nghĩ thầm:

– Đường chủ giết người không chớp mắt, sao hôm nay khách sáo thế?

Lão già áo trắng đưa mắt sang Tiết Thiếu Lăng:

– Ngươi muốn so võ công với bốn tòa?

Tiết Thiếu Lăng cao giọng:

– Quyền, chưởng, hay bất cứ loại võ khí gì tùy ngươi lựa chọn.

Lão già áo trắng điểm nửa nụ cười:

– Ngươi chỉ cần tiếp một chưởng của bốn tòa thôi, nếu tiếp nổi bốn tòa sẽ cho ngươi đi thông thả.

Tiết Thiếu Lăng nhấn mạnh:

– Nếu ta thắng, ngươi phải phóng thích Nam Nhạc Quán Chủ, Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiền sư, ngươi có chấp nhận điều kiện đó không?

Lão già áo trắng trầm giọng:

– Đừng có nói hồ đồ! Ba người đó đã xuống núi từ lâu rồi.

Tiết Thiếu Lăng nổi giận:

– Họ bị quản thúc trong ngôi nhà phía Tây kia, ngươi còn nói ma nói quỷ gì với ta?

Lão già áo trắng bình tĩnh đáp:

– Ngươi không tin thì cứ trở lại đó xem sao.

Đoạn y vẫy tay:

– Đồng hộ pháp! Ngươi hãy đưa hắc đến đó, nếu hắc không thấy tận mắt, hắc cứ tưởng bọn ta cưỡng ép võ lâm đồng đạo ở lại đây.

Đồng Bách Xuyên vâng lên một tiếng cung kính, đoạn quay sang Tiết Thiếu

Lăng cất giọng âm trầm:

– Xin hãy theo lão phu!

Trước mặt Đường chủ, hắc phải giữ vẻ lễ độ nên cố gượng nói một câu phải chăng, chứ thâm tâm lão chỉ muốn bóp nát thân xác chàng cho hả cái hận một Trúc tiêu vừa rồi.

Có bao giờ Tiết Thiếu Lăng tin tưởng được bọn họ? Ngoài ra chàng còn muốn xem bọn Nam Nhạc Quán Chủ, Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiền sư hiện thời ra thế nào, nên lạnh lùng thốt:

– Người cứ đi trước, ta theo sau!

Đồng Bách Xuyên quay mình bước ra khỏi tòa đại sảnh. Tiết Thiếu Lăng không chậm trễ theo liền.

Cả hai bước xuống bậc thêm tiến về phía Tây.

Đồng Bách Xuyên điểm một nụ cười ngụ ý, đưa tay mở cánh cửa gian nhà bước vào.

Tiết Thiếu Lăng sợ hắc xuất thủ công chàng bất ngờ, tay nắm chắc Trúc tiêu, vận chân khí hộ trì quanh cơ thể rồi mới theo vào.

Chàng hết sức kinh ngạc, nhận ra tất cả đều biến đổi. Gian phòng trước đó đen tối không chứa đựng một vật gì, bây giờ lại có đủ bàn, ghế, có cắm đèn, nơi vách có một vài bức họa.

Tất cả đều huy hoàng sáng chói.

Điều chàng lưu ý nhất là có mấy chậu hoa đặt trên mấy chiếc đèn bằng gỗ đàn hương, hoa tỏa hương ngào ngạt.

Một gian phòng được trang trí thanh khiết vô tưởng, nếu dùng làm nơi tiếp tân thì tuyệt!

Gian phòng vắng lặng, nào có bóng ai đâu? Nam Nhạc Quán Chủ, Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiền sư đã biến đâu mất dạng.

Tiết Thiếu Lăng hoài nghi, tưởng mình nhận lầm gian nhà. Nhưng không, chàng xem kỹ lại, đúng là gian nhà mà chàng và ba vị tiền bối bị giam cầm trong đó.

Chàng ngơ ngác, không còn biết nói gì.

Đồng Bách Xuyên cười lạnh:

– Bây giờ người tin chưa?

Tiết Thiếu Lăng suy nghĩ mãi, tìm hiểu sự biến đổi đột ngột nơi đây. Sự biến đổi quá đột ngột vì thời gian cách đây không lâu, nếu chúng có muốn thay khung đổi cảnh cũng không thể làm kịp.

Chàng nghĩ thầm:

– Bọn này lợi hại thật. Đến Nam Nhạc Quán Chủ, Ngọc Chân Tử và Đại Thông thiên sư còn bị chúng ức chế dời đi nơi khác dễ dàng, ta phải càng thận trọng mới được.

Chàng hỏi:

– Các người đã dấu các vị đó ở đâu?

Đồng Bách Xuyên rung vai:

– Đường chủ đã cho người biết rồi mà, bọn họ đã xuống núi từ lâu. Không ai dấu họ ở đâu!

Tiết Thiếu Lăng hừ một tiếng, quay vội người, chạy như bay trở lại đại sảnh.

Lão già áo trắng thấy chàng trở lại, lạnh lùng hỏi:

– Thế nào? Ta có nói dối người không?

Tiết Thiếu Lăng sôi giận:

– Bọn ác ma các người...

Bỗng, chàng ngưng bật câu nói. Chàng nhận ra Nhất Bút Âm Dương Trương Quả Phủ không còn nằm ở góc hữu đại sảnh nữa.

Chàng gần giọng:

– Trương Quả Lão tiên bối đâu rồi?

Lão già áo trắng điềm nhiên:

– Lão đi rồi!

Tiết Thiếu Lăng quắc mắt bắn tinh quang sáng rực, hỏi:

– Đi lúc nào?

Lão già áo trắng hét:

– Lão đi lúc nào mặc lão, ta lại phải báo cáo với người à?

Tiết Thiếu Lăng ngẩng mặt lên bật cười ha hả:

– Ta có phải là trẻ nít lên ba đâu, đừng tưởng nói thế là ta tin ngay vào trò quỷ của các người.

Lão già áo trắng xì một tiếng:

– Bốn tòa xem thiên hạ võ lâm như thảo giới, việc gì phải tạo trò quỷ để lừa người.

Tiết Thiếu Lăng quát to:

– Người xuống đây. Ta sẽ cho người biết trên đời này còn có người cho người đáng sợ.

Lão già áo trắng từ từ rời giao y, đứng lên:

– Người muốn động thủ với bốn tòa, vậy người không nên hối hận đấy.

Lão vừa đứng lên, bốn lão già áo xanh đứng hai bên nghiêng mình ra về cung kính.

Tiết Thiếu Lăng nghĩ thầm:

– Bốn lão già đó sắc mặt âm trầm, trước sau không nói một lời. Theo chỗ xét đoán của ta thì họ còn cao cường hơn Đồng Bách Xuyên một bậc.

Họ là bốn tay đại kinh địch của chàng, nếu hôm nay không thắng nổi lão già áo trắng, thì chàng cái hậu quả tai hại vô tưởng.

Lão già áo trắng từ từ bước xuống bậc, tiến dần đến chàng. Đôi mắt lão nhìn sững chàng một lúc rồi hỏi:

– Người mang mặt nạ phải không?

Tiết Thiếu Lăng chạm đôi mắt đó tâm thần giao động mạnh, chàng trấn định, chỉ thẳng mũi Trúc tiêu tới trước hét to:

– Võ khí người đâu?

Chàng vờ đi câu hỏi của lão.

Lão già áo trắng nhếch mép cười mỉa:

– Ta không có thói quen dùng võ khí.

Tiết Thiếu Lăng nghĩ tiên hạ thủ vi cường, lập ý như vậy rồi nhưng chàng còn muốn tỏ rõ khí anh hùng hơn, chàng lại thốt:

– Tùy ý người vậy. Ta xuất thủ đây!

Lão già áo trắng gật đầu:

– Người cứ tự tiện và nên nhớ là gỡ toàn lực ra đấy nhé. Nể mặt Tiết Thần Y, ta nhường cho người ba chiêu đầu.

Tiết Thiếu Lăng nghe lão nhắc đến nghĩa phụ, bất giác dừng tay lại. Thoạt tiên, chàng lầm tưởng đối phương là một bằng hữu của nghĩa phụ, nhưng sau chàng nghĩ, hành nghề y, nghĩa phụ chàng tiếp xúc với biết bao nhiêu người trong Hắc, Bạch lưỡng đạo? Thì hôm nay, lão già áo trắng có nhắc đến cũng là lẽ thường, bởi trên giang hồ ai không nghe danh biết mặt vị danh y.

Chàng gằn giọng:

– Đón Trúc tiêu của ta!

Cánh tay hữu vươn ra, đầu Trúc tiêu chuyển động, nhắm ngay huyết Huyền cơ của đối phương đâm tới.

Lão già áo trắng hừ một tiếng, dịch chân lùi lại một bước tránh khỏi đầu tiêu. Lão không hoàn thủ.

Hụt chiêu đầu, Tiết Thiếu Lăng nương theo đà bước lướt tới ngoắc tay quật nghiêng chiếc Trúc tiêu đánh vào mặt của đối phương. Tiêu rít gió nghe vù một tiếng.

Lão già hít một hơi không khí, thân hình nhẹ như chiếc lá né tạt qua một bên, mừng tượng tiêu gió thổi lão qua bên.

Chiêu thứ hai lại hụt.

Tiết Thiếu Lăng vừa thẹn vừa tức, tuy biết đối phương không phải tay vừa, chàng vẫn sôi động hiếu thắng, thay vì gờm, chàng hăng tiết lên.

Cánh tay vung nhanh lên, Trúc tiêu bay vùn vụt, tiêu ảnh lợp không gian, phủ từ trên đầu lão già vụt xuống.

Tiêu phong tỏa ra một trượng tròn, lòng tiêu trống rỗng, gió rút lên theo tiếng gió vi vu réo rắt.

Chiêu thức đó là một chiêu tối ư lợi hại, biến hóa vô cùng. Gia dĩ thân pháp chàng linh động phiêu phiêu phưởng phưởng, thoát tả, thoát hữu, thoát tiến phong tỏa ba mặt.

Nếu lão già áo trắng xuất thủ phản công, thì Tiết Thiếu Lăng sẽ nhân đó mà biến thế, nhưng lão đã hứa sẽ nhường cho chàng ba chiêu đầu, tự nhiên lão chỉ né tránh thôi.

Né tránh nơi đâu? Tiết Thiếu Lăng đã phong tỏa ba mặt, chỉ còn phía hậu. Lão hít một hơi không khí, nhắc bổng thân hình lên cao mặt đất khoảng ba tấc, vọt về phía hậu.

Nhưng, Tiết Thiếu Lăng đã dự liệu rồi, nếu chàng phong tỏa ba mặt chừa một mặt là chàng có ý tứ, nên vừa thấy lão già vừa dợm mình về phía sau chàng hét lên một tiếng lớn, vung Trúc tiêu ngang bên đầu lão, uốn cầu vòng, chúi đầu tiêu xuống cuốn ngược trở lại.

Trong tiêu ảnh trùng trùng, lão già áo trắng cười nhạt thốt:

– A! Đến chiêu thứ tư rồi phải không? Vậy là bốn tòa hoàn thủ đấy nhé, phải cẩn thận đề phòng.

Tiết Thiếu Lăng đặt hết hy vọng vào chiêu đó, chàng cũng biết là đã xử dụng đến chiêu thứ tư rồi. Song, cần gì hiểu rõ? Miễn là chàng hạ được lão, lão có hoàn thủ đã chắc gì kịp thời?

Chàng nhìn chiêu thứ ba xuất chiêu thứ tư, cốt ý đốt giai đoạn.

Nhưng nghe tiếng cười, giọng nói của lão già, chàng hiểu ngay lão khinh thường thủ pháp của chàng, chàng thoáng chột dạ, do đó chàng dốc toàn lực điều khiển đường tiêu.

Chàng hét lớn:

– Người cứ động thủ...

Chàng vừa buông dứt câu, trong lớp tiêu ảnh chớp ngời, một bàn tay đẹp dịu dàng như không có xương từ từ lộ ra, dài lần dài lần hướng thẳng đến chàng.

Chàng hết sức kinh hãi, không biết đối phương dùng thủ pháp gì. Chàng

muốn tránh cũng không còn kịp nữa.

Bàn tay đó, nhắm đúng vào khoảng giữa ngực chàng, đưa tới. Bàn tay đó đi đã nửa đà, bỗng dừng lại.

Dù bàn tay dừng lại, cũng không tạo đủ cơ hội cho chàng né tránh, có lẽ chàng hết sức kinh hãi nên phản ứng kém nhanh nhẹn.

Bàn tay đó chuyển hướng dịch sang bên tả, đập nhẹ vào khoảng vú của chàng.

Cái đập rất nhẹ, vậy mà Tiết Thiếu Lăng không chịu nổi. Chàng thấy tối tăm mặt mày, thân hình lão đảo rồi ngã ngửa về phía sau luôn. Chàng hôn mê ngay.

Chàng hôn mê không biết bao lâu, khi tỉnh lại mở mắt ra thấy mình nằm trên giường ngà màn gấm chắn bông.

Có lẽ đêm đã xuống, nơi đầu giường một ngọn bạch lập cháy sáng, soi rọi rõ gian phòng.

Chàng thầm hỏi:

– Đây là đâu? Tại sao ta đến chốn này?

Chàng thở phào mấy lượt, chỗi tay ngồi dậy, nhưng vừa dợm mình bỗng nghe đau nhói ở ngực. Cơn đau quặn lên làm chàng nghẹt thở.

Chàng hết sức kinh hãi nhớ lại cuộc chiến vừa qua, một bàn tay quái dị đập vào ngực tả chàng làm chàng hôn mê.

Suy theo đó, chàng biết là mình bị thương rất nặng. Còn như tại sao chàng nằm ở đây, tự nhiên chàng không biết nổi.

Cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, một thơ đồng vận áo xanh rón rén bước vào. Đến bên giường, thấy chàng đã tỉnh hẳn, cười nhẹ:

– À! Tướng công đã tỉnh rồi.

Tiết Thiếu Lăng nhận ra thơ đồng có gương mặt quen quen, chừng như chàng đã gặp hắn ở đâu, một vài lần nào. Chàng cất tiếng hỏi:

– Tiểu ca! Đây là đâu?

Thơ đồng điểm một nụ cười:

– Tướng công đừng vội hỏi gì cả, đã một ngày đêm qua tướng công bị hôn mê, vừa tỉnh lại phải nghỉ ngơi cho khỏe!

Tiết Thiếu Lăng nhìn nụ cười của hắn nhớ đến tên đồng tử dâng trà tại nhà Trương Quả Lão. Nụ cười hiện tại và lúc đó y hệt nhau.

Chàng nhìn sững thơ đồng:

– Người là Tiểu Yến?

Thơ đồng giạt mình, mặt thoáng bừng đỏ, trố mắt hỏi:

– Tướng công biết tên tôi?

Tiết Thiếu Lăng cố gượng đau, trầm giọng hỏi:

– Các người âm mưu giam cầm ta định làm gì?

Vì cố gượng, chàng làm chấn động nơi bị thương, cơn đau nổi lên, mồ hôi rịn ra to bằng hạt đậu.

Vốn tính quật cường, chàng cố gắng nhin đau không hề rên than nửa tiếng.

Tiểu Yến, tên nữ tỳ cải trang thơ đồng hoảng kinh, hấp tấp thốt:

– Tướng công đừng vọng động, thương thế còn nặng lắm. Hiện tại, Hộ Tâm Đơn của Đường chủ chỉ có công hiệu ngăn chặn sự phát triển, chứ không chữa lành...

Tiết Thiếu Lăng cười lạnh:

– Thương thế ta trọng khinh mặc ta, ta có cần Đường chủ người chữa trị đâu?

Tiểu Yến ngây người một lúc:

– Đường chủ vừa đến đây xem thương thế của tướng công, có truyền thỉnh một vị danh y đến đây chữa trị cho tướng công. Có lẽ ngày mai thì vị danh y đó sẽ có mặt.

Tiết Thiếu Lăng cười nửa miệng:

– Đường chủ các người tốt bụng thế à?

Tiểu Yến thoáng nhìn chàng thấp giọng:

– Đường chủ bình nhật nói sao làm vậy, nơi đây không ai dám cãi lệnh. Người đối với tướng công không có chút gì ác ý.

Tiểu Yến dừng lại một chút:

– Nếu hôm qua tướng công đừng khích nộ Đường chủ thì làm gì phải mang trọng thương? Tiểu tỳ nghe Đường chủ bảo là đã nường tay rất nhiều, nếu không thì tướng công đã táng mạng rồi.

Tiết Thiếu Lăng hiểu rõ điều đó qua cái dừng tay của Đường chủ. Nhưng không phải vì thế mà chàng dịu thái độ. Chàng hừ lạnh:

– Ta có phải sợ chết đâu!

Tiểu Yến từ từ khuyên chàng:

– Tướng công không nên quá quật cường như thế, đã chẳng có lợi gì trong lúc này mà còn chuốc thêm phiền toái. Nếu có gặp Đường chủ thì hãy dịu lời một chút, vì Đường chủ cũng quật cường không kém. Hai cái quật cường gặp nhau, phải có một cái gãy là lẽ tất nhiên.

Tiết Thiếu Lăng nghĩ thầm:

– Nàng nói đúng, trong hoàn cảnh này ta ương ngạnh làm gì. Tốt hơn hết là nên nhẫn nại chờ thời cơ thuận tiện.

Chàng nhìn Tiểu Yến với đôi mắt trù mến:

– Đa tạ cô nương đã lo lắng cho tại hạ.

Tiểu Yến cười tươi:

– Vậy là hay lắm! Từ bao lâu, tiểu tỳ chưa hề thấy Đường chủ chiếu cố với ai như đối với tướng công.

Tiết Thiếu Lăng ướm thử:

– Võ công của Đường chủ cô nương cao tuyệt!

Tiểu Yến gật đầu:

– Đúng vậy! Trong võ lâm ngày nay, trừ Chủ thượng ra, không còn ai thắng nổi.

Tiết Thiếu Lăng lại nghĩ:

– Hôm qua ta có nghe Đường chủ bảo là vâng lệnh trên đến đây, lão có nói do lệnh Chủ thượng, giờ nàng này cũng nói đến Chủ thượng. Vậy Chủ thượng đó là ai?

Muốn dò hỏi điều đó, chàng vờ à lên một tiếng:

– Đường chủ cô nương lợi hại như vậy sao trên giang hồ không một ai biết tiếng?

Tiểu Yến cười nhẹ:

– Trên giang hồ làm gì biết được! Trừ ba vị phó Đường chủ ra, bọn tiểu tỳ không ai biết được mặt mày thật sự của Đường chủ ra sao cả.

Tiết Thiếu Lăng thở dài:

– Thì ra tại hạ đối diện ngày hôm qua với Đường chủ bất quá chỉ là một dung mạo ngụy trang!

o O o